

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyně JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **J.J.R.N.**, zast. Mgr. Janem Lipavským, advokátem AK PPS advokáti s.r.o., se sídlem v Hradci Králové, Velké náměstí 135/19, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 7. 2015, čj. OAM-588/ZA-ZA14-ZA15-2015, **t a k t o :**

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 28. 7. 2015 žalovaný rozhodl o nepřipustnosti žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil a třetím výrokem rozhodl, že státem, příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále jen „Nařízení Evropského parlamentu a Rady“), je Španělské království.

Včasnou žalobou žádal žalobce přezkoumání správnosti a zákonnosti, uváděl, že byl zkrácen na svých právech, neboť správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení

odpovídalo okolnostem případu, trápí ho skutečné obavy z návratu do země původu po tak dlouhé době a žalovaný se nezabýval dostatečně jeho ohrožením, kterému může být v případě návratu vystaven, zejména co se týká jeho života, má důvodné podezření, že by byl zabit. Je přesvědčen, že ČR je zemí, která by mu měla udělit mezinárodní ochranu, cítí se zde doma a ČR je jeho cílovým státem. Nechce být transportován do Španělského království. Současně žalobce požádal o přiznání odkladného účinku žalobě, o jeho žádosti soud rozhodl dne 16. 9. 2015 samostatným usnesením. Žalobu následně doplnil soudem ustanovený zástupce žalobce dne 2. 10. 2015, poukázal na znění ust. § 12 zákona o azylu, s tím, že žalobce ve své žádosti uvedl, že v době pobytu na území Salvadorské republiky byl členem salvadorské armády, při výkonu této činnosti se nespočetněkrát dostal do konfliktu s několika místními organizovanými skupinami, které mu následně vyhrožovaly ublížením na zdraví a usmrcením. Žalobce se proto uchýlil ke krajní a poslední možnosti pro ochranu zdraví a života, tedy vycestovat mimo území Salvadorské republiky, dne 17. 12. 2012 vycestoval letecky do Španělského království, kde je umožněn bezvízový vstup. Po příletu se následně od členů své rodiny a bývalých příslušníků salvadorské armády dozvěděl, že příslušníci organizovaných skupin, působících na území Salvadorské republiky, vycestovali do Španělského království. Žalobce z jednání členů organizovaných skupin dostal strach, neboť se důvodně obával, že jej pronásledují za účelem usmrcení, z obavy o svůj život Španělsko opustil a přes území Švýcarska se snažil dostat na území ČR. Žalobce splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, neboť byl pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, stejně tak jako pro zastávání určitých politických názorů ve státě, v souvislosti se skutečností, že byl příslušníkem salvadorské armády, vykonával tak činnost, která vedla především k potlačování činnosti těchto organizovaných skupin. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí postupně vypořádával s jednotlivými články Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) a dospěl k závěru, že příslušným státem k rozhodování o udělení mezinárodní ochrany žalobci je právě Španělské království, zřejmě však opomenul čl. 14 odst. 2, uvádějící, že zásada stanovená v odst. 1 se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti. V tom případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát.“ Vzhledem k tomu, že vstup na území ČR je pro státní příslušníky Salvadorské republiky taktéž osvobozen od vízové povinnosti a žádost žalobce byla podána na území České republiky, je podle názoru žalobce v souladu s čl. 14 odst. 2 Nařízení, příslušná k rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany právě Česká republika. Žalovaný proto rozhodl chybně o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti žalobce a tento navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán dne 5. 11. 2015 reagoval na žalobní námitky písemným vyjádřením, v němž s nimi nesouhlasí. Uvádí, že žalobce sice přicestoval po opuštění Salvadorské republiky dne 17. 12. 2012 do Španělska, ale poté jej opustil a pobýval dle vlastních slov dva a půl roku nelegálně ve Švýcarsku, přičemž si byl vědom uplynutí doby 90 dnů, stanovené pro bezvízový styk. Dále žalovaný cituje čl. 1 bod 2 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001 (kterým se stanoví seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci musí mít při překračování vnějších hranic vízum, jakož i seznam třetích zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni), dle něhož státní příslušníci třetích zemí uvedených

v seznamu v příloze II jsou osvobozeni od povinnosti mít při překračování vnějších hranic členských států vízum pro pobyty, jejichž celková délka nepřekročí tři měsíce. Mezi státy uvedenými v příslušné příloze vztahující se k čl. 1 odst. 2 je zařazen i Salvador. Dále žalovaný poukazuje na Rozhodnutí Rady (2008/146/ES) ze dne 28. 1. 2008 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis jménem Evropského společenství, které v čl. 3 stanoví, že „Ustanovení článků 1 až 4 rozhodnutí Rady 1999/437/ES se použijí stejným způsobem i na přidružení Švýcarska k provádění, používání a rozvoji schengenského acquis, které spadá pod Smlouvu o založení Evropského společenství.“ Článek 1 rozhodnutí Rady 1999/437/ES stanoví pod prvními třemi písmeny A, B a C následující:

„Postupy zavedené v dohodě ze dne 18. května 1999 uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského acquis (dále jen „dohoda“) se použijí pro návrhy a podněty s cílem dalšího rozvoje těch ustanovení, pro která schengenský protokol schválil posílenou spolupráci a která spadají do některé z těchto oblastí:

- A. Překročení vnějších hranic států, které se rozhodly odstranit kontroly na vnitřních hranicích, včetně předpisů a opatření, které musí tyto státy dodržovat při provádění kontrol osob na vnějších hranicích, při dohledu v pohraničních oblastech a při spolupráci s orgány odpovědnými za kontrolu hranic.
- B. Krátkodobá víza, zejména předpisy o jednotných vízech, seznam zemí, jejichž státní příslušníci musí mít víza pro dotyčné státy, a zemí, jejichž státní příslušníci jsou od této povinnosti osvobozeni, postupy a podmínky pro udělování jednotných víz a spolupráce a konzultace mezi orgány, jež víza udělují.
- C. Volný pohyb státních příslušníků třetích zemí po dobu nejdéle tří měsíců na území států, které se rozhodly odstranit kontroly na vnitřních hranicích, a vyhoštění těchto osob, pokud je jejich postavení protiprávní.

Žalovaný dále uvádí, že v r. 2008 se Švýcarsko stalo 25. zemí schengenského prostoru a z výše uvedeného tedy vyplývá, že pro účely posouzení délky žalobcova následného pobytu na území jednotlivých evropských států v rámci bezvízového styku je třeba počítat i s dobou strávenou na území Švýcarska, byť jinak tento stát není členem Evropské unie. Pokud žalobce po svém vstupu dne 17. 12. 2012 na území členského státu, tedy Španělska, následně pobýval dobu přesahující dva roky ve Švýcarsku, pak nutně v této době vypršela doba jeho celkového pobytu na území členských států, která je limitována třemi měsíci. Za takové situace se nelze dovolávat ust. čl. 14 odst. 2 Nařízení EP a Rady, neboť žalobce nebyl již za daných okolností oprávněn vstoupit na území ČR v rámci svého pobytu na základě bezvízového styku, který počal běžet již dnem jeho vstupu na území Španělska. Žalobní konstatování o tom, že žalobce z obavy o svůj život Španělské království následně opustil, přičemž se přes území Švýcarska snažil dostat na území ČR, považuje žalovaný za zavádějící, s ohledem na vědomě nelegální pobyt žalobce na švýcarském území, které trvalo dle jeho vlastních slov dva a půl roku. Žalobce má být předán do jiného členského státu EU, kde bude následně jeho žádost ve věci mezinárodní ochrany věcně posouzena, příslušnost Španělského království k projednání žádosti podané žalobcem v ČR byla konstatována podle uvedeného závazného nařízení shodně dvěma členskými státy – Českou republikou a

Španělským královstvím. Žalovaný postupoval v souladu s bezprostředně závazným předpisem EU, konkrétně s Nařízením Evropského parlamentu a Rady a jeho rozhodnutí netrpí nezákonností, jak je mu žalobou vytýkáno, navrhl proto zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Žalobce v replice ze dne 2. 12. 2016 znovu připomněl postup dle čl. 14 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady.

Při jednání soudu dne 7. 3. 2016 žalovaný sdělil, že žalobce byl v měsíci listopadu 2016 předán do Španělska, jeho zástupkyně vzhledem k znění čl. 14 odst. 2, jak výše uvedeno, poukázala na příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Na náhradě nákladů řízení účtoval zástupce žalobce částku 16.456,- Kč jako odměnu právního zastoupení, o ní rozhodl soud samostatným usnesením. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na písemné vyjádření ve věci, které dokumentuje oprávněnost vyslovení příslušnosti Španělského království pro posouzení dané věci, navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné, náhradu nákladů řízení správní orgán neúčtoval.

Ze správního spisu soud konstatoval, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 1. 7. 2015, uvedl, že je státním příslušníkem Salvadoru, téže národnosti, ženatý, jeho rodiče, manželka, děti a sourozenci žijí v Salvadoru. Žalobce uvedl, že do 17/12 2012 žil v Salvadoru, poté strávil 1 den ve Španělsku a od 19/12 2012 do 24/6 2015 pobýval ve Švýcarsku. Od 25/6 2015 je v České republice. Je křesťanského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován. Má středoškolské vzdělání, pracoval v armádě a jako prodejce zboží. Ze země původu odjel, neboť pracoval v armádě, za což ho chtěli zabít kriminálníci. Cestoval letecky do Španělska, dále do Ženevy, kde zůstal nelegálně až do odjezdu do ČR. Přijel autobusem přes Německo, tam ho zadržela policie, vzala mu otisky prstů a pak byl propuštěn. Autobus mu ujel, musel vlakem do Mnichova a odtud do ČR. Ve Švýcarsku se obrátil na salvadorskou ambasádu s žádostí o pomoc, aby mu pomohli podat žádost o azyl, ale to se nestalo, odpověděli, že se musí vrátit domů. Nemohl se tam obrátit na policii, protože již mu vypršela lhůta pro bezvízový styk v Evropě, tj. 90 dnů. Ve Švýcarsku žil celou dobu nelegálně. Do země původu se vrátit nechce, rád by zde pracoval a přivezl si děti. Pro případ návratu se obává, že by byl zabit. V rámci provedeného pohovoru dne 1. 7. 2015 žalobce uvedl, že žil s manželkou a dcerou, syna měl s jinou ženou. Posledních půl roku žili v San Salvadoru, manželka požádala o rozvod. Jeho problémy s kriminálníky začaly koncem r. 2010, vždy pobýval 12 dní v kasárnách a pak měl 3 – 4 dny volno. Domů za ním přišel člověk, řekl, že ho zabijí, začal proto jezdit domů nepravdělně, bylo to traumatizující. Snažil se našetřit peníze a vyřizoval si odchod z armády. Existovaly dvě organizované skupiny kriminálních, ten člověk patřil k jedné z nich, která měla pod kontrolou území, kde on bydlel. Později již toho člověka neviděl, protože raději nevycházel. Práce v armádě se mu líbila, ale kriminálníci jim stále vyhrožovali. Ve Španělsku je s ohledem na bezvízový styk hodně lidí ze Salvadoru, jsou tam ale i příslušníci kriminálních skupin, proto žalobce ihned odjel do Švýcarska. Tam se pokoušel promluvit s konzulem, ale nešlo to. Možnost azylu v České republice si našel na internetu, v ČR se mu líbí. Doma ztratil důvěru v soudce, poslance i policisty, neměl se kam obrátit.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 28. 7. 2015 poukázal na **čl. 3** Nařízení Evropského parlamentu a Rady, podle něhož členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. nařízení. Dle čl. 3 odst. 2 nařízení, pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Nejdříve správní orgán zkoumal, zda vůbec je ve smyslu uvedeného Nařízení dána příslušnost ČR a v souladu s **čl. 7** přistoupil k hodnocení kritérií k určení příslušného členského státu pro posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žadatele, když podle čl. 7 odst. 1 nařízení **se kritéria pro určení příslušného členského státu uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena** v této kapitole (tj. III. kapitole, články 7 – 15).

Žalovaný citoval znění čl. 8, pojednávající o žadateli – nezletilé osobě, znění čl. 9, odkazující na rodinného příslušníka žadatele, jako osoby požívající mezinárodní ochrany v některém členském státě, dále znění čl. 10, který pojednává o rodinném příslušníkovi žadatele, o jehož žádosti o mezinárodní ochranu dosud nebylo rozhodnuto. Žalovaný dále cituje znění čl. 11, zabývajícího se situací několika rodinných příslušníků či svobodných nezletilých sourozenců, znění čl. 12, upravujícího situaci žadatele – držitele platného povolení k pobytu, i znění čl. 13, který pojednává o žadateli, který překročil nedovoleným způsobem hranice některého členského státu ze třetí země. Konečně pak správní orgán cituje znění **čl. 14**, v jehož odst. 1 se uvádí, že **jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti vstoupí na území členského státu, ve kterém je osvobozen od vízové povinnosti, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný tento členský stát**, v odst. 2 je pak uvedeno, že tato zásada se nepoužije, jestliže státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti podá svou žádost o mezinárodní ochranu v jiném členském státě, ve kterém je rovněž osvobozen od vízové povinnosti, v takovém případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný posledně jmenovaný členský stát. V dalším pak vyvodil žalovaný z pobytu žalobce po jeho vstupu na území Španělska a dalšího pobytu ve Švýcarsku před příjezdem do České republiky, že příslušným státem pro posouzení jeho žádosti je Španělské království a odůvodnil, proč nepovažuje situaci v uvedené zemi za situaci, kdy by docházelo k systematickým nedostatkům v azylovém řízení, s tím, že o Španělském království takové informace neplynou ani z materiálů Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, ani z podkladů Úřadu Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky. Země je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany nestátních subjektů, ratifikovala a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách a umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlížejí nad dodržováním těchto práv. Španělské království je pak považováno za bezpečnou zemi původu nejen Českou

republikou, nýbrž i ostatními státy Evropské unie. O neexistenci obav uprchlíků z tamního azylového systému pak dle správního orgánu svědčí i skutečnost, že v zemi ročně žádají o udělení mezinárodní ochrany tisíce žadatelů. ČR požádala dne 3. 7. 2015 Španělské království o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti žalobce a 9. 7. 2015 obdržela informaci o uznání Španělského království k příslušnosti posouzení jeho žádosti. Žalovaný proto dále poukazuje na čl. 18 Nařízení, dle něhož je členský stát, příslušný podle tohoto nařízení, povinen převzít žadatele, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu.

S postupem a odůvodněním žalovaného soud plně souhlasí, s tím, že argumentaci k znění čl. 14 odst. 2 Nařízení pak žalovaný zcela vyčerpávajícím způsobem vysvětlil ve svém písemném vyjádření ze dne 5. 11. 2015, kde s odkazem na čl. 1 bod 2 Nařízení Rady (ES) č. 539/2001 ze dne 15. 3. 2001, Rozhodnutí Rady (2008/146/ES) ze dne 28. 1. 2008 a rozhodnutí Rady 1999/437/ES dospěl k jednoznačnému závěru o příslušnosti Španělského království k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, tedy o příslušnosti země, s níž má Salvador bezvízový styk, neboť žalobce svým dalším postupem, tedy pobytem ve Švýcarsku po dobu delší než 90 dní, zmařil možnost aplikace čl. 14 odst. 2 cit. nařízení, a tedy možnost posuzovat věcně jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Španělsko pak, jak je výše uvedeno, svoji příslušnost k cit. posuzování též bez dalšího uznalo. Z uvedených důvodů pak nebylo možné aplikovat žalobou namítané znění čl. 14 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady, žalobu proto soud hodnotil jako nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když ve věci úspěšný žalovaný náhradu nákladů řízení neúčtoval, odměna soudem ustanoveného zástupce žalobce byla vyřešena samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 7. března 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v.r.
samosoudkyně